

Bevándorlás és a hagyományok védelme

Mikor Európa hagyományairól beszélünk, voltaképp két egymással is vitában álló filozófiai iskolát jelölünk meg. Az egyik a kereszténység, a másik pedig a felvilágosodás eszméje, szűkebben az abban megerősödött individualizmus. Más dimenzióból szemlélve: a keresztény közösségi értékek és az egyén szabadságjogainak végtelen kiterjesztése; vagy a hit és a materialista ráció szembenállása áll előttünk mint európai hagyomány. Így igaz lesz az is, hogy a mai politikai viták jelentős részében – amelyben az európai értékekre hivatkoznak a disputa szereplői – ugyanez a két ellentétes világkép kerül konfliktusba. Ez az antagonisztikus ellentét talán a családról vagy az egyén és a közösség viszonyáról alkotott értelmezésekben látszik meg a leginkább, de ha közelebbről megvizsgáljuk: ez történik a legégetőbb aktuális politikai vita, a bevándorlás esetében is.

Az utóbbi években az európai politika színpadán elmosódott a klasszikus bal-, illetve jobboldali törésvonal. A kontinenst elérő népvándorlás súlya alatt megroppant a több évtizedes status quo, helyette pedig új politikai szembenállások éleződtek ki. Leegyszerűsítve két egymással küzdő politikai tábor alakult ki a migráció tapasztalatai, a gazdasági és szociális érdekek, illetve az elfogadott hagyomány értékei mentén. Az egyik politikai tömb a bevándorlók befogadása, integrálása és olcsó munkaerőként való „hasznosítása” mellett érvel. Nem mellékesen üdvösnek tartja a demográfiai problémák megoldására is a folyamatot. (Arra az égető kérdésre, hogy Európában kevés gyermek születik, így a társadalmak egyre inkább „előregednek”, ami jelentős gazdasági és szociális problémákat vet fel.) A másik politikai tábor vezetői, akik nem támogatják az ész nélküli befogadást, s különbséget tesznek a „menekült”, illetve a „gazdasági bevándorló” között, azt állítják, hogy az erőszakos iszlamizáció

több kárt okoz mind gazdaságilag, mind pedig a közösségi együttélés szempontjából, mint amennyi gazdasági hasznot hoz a befogadottak esetleges tanítása és munkába állítása. Véleményük szerint a multikulturális társadalom ideája csak illúzió, mert a különböző kultúrájú népek együttélése több feszültséghez vezet, így csak azoknak a menekülteknek kell segítséget nyújtani, akik tényleg az életükért futnak, és csupán addig, amíg arra szükségük van; a meggazdagodás céljából Afrikából és Ázsiából érkező milliárdokat pedig fel kell tartóztatni, mert integrációjuk lehetetlen politikai küldetés. Sőt: a legtöbb bevándorló nem is motivált az integrációban. Ezért ez utóbbi politikai tábor inkább úgy véli, hogy a demográfiai problémákra adott helyes válasz az „európai őslakosok” család- és gyermektámogatásának növelése.

A két szemben álló politikai cél felülírja a klasszikus jobb- és baloldalt. Csak néhány példát említve. Befogadáspárti politikát hirdet a jobboldali német és a baloldali francia vagy olasz kormány. A korlátlan befogadás ellen, a határok és Európa keresztény hagyományainak védelme mellett pedig a jobboldali magyar, lengyel vagy a baloldali dán, illetve a szlovák kormány kardoskodik leginkább. De ha végigvennénk az összes európai országot, akkor is nagyon vegyes képet kapnánk, hisz az említettek nem csupán kevés kivételnek számítanak.

De hogy még nagyobb legyen a keszkeszúság, a befogadáspárti Németország vezetősége is a keresztény értékekre hivatkozik, akár a kereszténységet valóban védő befogadásellenes jobboldali politikusok. És minden jó szándéka ellenére a katolikus egyház feje, a pápa is ennek a politikailag korrekt irányvonalnak kíván megfelelni. (Bár fontos, sokszor agyonhallgatott momentum az, hogy Ferenc pápa nem „gazdasági

bevándorlókról”, hanem „menekültekről” beszél – mind motivációban, mind pedig a hozzájuk való viszonyulásban óriási különbség van köztük!)

A két történelmi hagyomány szembenállása a politikai közbeszéd szintjén egyértelmű. A befogadáspártiak az egyén szabadsága mellett állnak ki, szemben minden közösségi értékkel, ezáltal a liberális iskolákban megerősödött individualizmust követik. Ezenkívül a rációra, a haladásra és a folyamatosan megújuló társadalmak hasznos működésének utópiájára esküsznek, melyek mind-mind a felvilágosodás korában született ideák. A korlátlan befogadással szemben állók pedig a keresztény Európát féltik, mert úgy látják, hogy az általuk preferált közösségi értékek kerülnek veszélybe az iszlám emberáradat miatt.

A politikai vitába még egy törésvonal van jelenleg kialakulóban. Az Európai Unió vezetői, akik nem függenek a nemzetállami érdekektől és értékektől (sőt: sokszor szemben állnak azokkal), a bevándorláspárti politika mögé sorakoztak fel. Ezzel pedig erőszakos nyomást gyakorolnak az egyes kormányzatokra, sokszor pénzügyi eszközökkel zsarolják őket. E mögött pedig azt a folyamatot kell látnunk, hogy az unió politikai garnitúrája, hétköznapi nevén a „brüsszeli bürokrácia” az elmúlt évtizedek során az egyes multinacionális vállalatok, illetve a nemzetek felett átívelő tőke rabjává vált. Gyakorlatilag annak anyagi érdekeit képviseli és járja ki, ahol csak tudja. Hisz az olcsó, tömegesen beáramló munkaerő igazából a multinacionális cégeknek kedvez.

Ezzel szemben Európa lakossága, leginkább a mindennapi negatív tapasztalatok, illetve a terrorizmus fellángolása miatt – nem beszélve arról, hogy a bevándorlók erőszakos cselekményeitől szenvedve – egyre inkább a bevándorlás megállítása mellé áll. Egyre inkább a határok lezárását

és a végtelen, ész nélküli, ellenőrizhetetlen befogadás megállítását követeli. A saját szempontjából és a tapasztalataiból következően jogosan. Így egyfajta demokratikus deficit van kialakulóban az unió vezetői, illetve az unió lakosai között.

De az unió nem egyelő Európával. Így igaz az is, hogy azok a nem uniós európai országok, melyek ugyancsak küszködnek a migráció okozta problémákkal, szintén határozottan beállnak az egyik vagy a másik politikai tömb mögé. És igaz az is, hogy ezekben az országokban is egyre nagyobb mértékű a migrációval szembeni polgári ellenállás.

A legnagyobb probléma mindezzel az, hogy míg Európa belegabalyodik egy filozófiai, teoretikus kérdés vitájába, amit politikai szinten is artikulál, illetve egy nagyon komoly gazdasági, szociális és társadalmi érdekkellentétbe kerül önmagával, addig az ellenőrizhetetlen bevándorlók milliói egyre csak jönnek és jönnek. Az a vita pedig, hogy melyik is a nyugati kultúra igazi hagyománya, még tovább gyengíti az egyébként is erkölcsi züllésbe, a jólét okozta restségbe süllyedt Európát.

Így voltaképp, ha egységesen is az integrációt választanák a kontinens sokszínű népei, akkor is fennállna annak veszélye, hogy az erőszakosan terjeszkedő iszlám felfalja Európát. Ráadásul a befogadáspártiak abban is tévednek (mondhatni naivan azt gondolják), hogy az érkező milliók képesek és hajlandóak a békés együttélésre. Nem beszélve arról, hogy a migránsok jelentős hányada a felvilágosodás kori hagyományokat, az emberi jogokat, a liberalizmus értékeit, de a demokráciát is semmibe veszi. És így integrálódni ahhoz, bármennyire is akarják a befogadáspártiak, nem kíván.